Srijeda, 04.05.2011.g.

Jednom, prije nekih mjesec dana, kada sam ulazio u crkvu na jutarnju misu, zaustavila me jedna žena, koja je svako jutro na misi, i zamolila me da li bih mogao malo stati dalje od mikrofona, da kada čitam da sve odzvanja. Ujutro je jako malo vjernika na misi pa je i istina da se glasovi odbijaju od zidova. A je se malo iznenadim pa joj kažem da su mi rekli da stanem blizu mikrofona kako bi se bolje čulo. No, rekao sam joj da ću probati stati malo dalje od mikrofona.

U tom trenutku mi je malo bilo i krivo jer sam mislio da dobro čitam i da se moj način čitanja sviđa vjernicima. JER, JA SAM TO ČITANJE BOŽJE RIJEČI DOŽIVIO KAO VELIKU MILOST
KOJU
MI
JE
GOSPODIN
DAO
NA
MOJEM
PUTU
DUHOVNOG
RASTA.
ČITATI BOŽJU
RIJEČ

NA
GLAS
DRUGIM
VJERNICIMA
I
DONOSITI
JU
U
NJIHOVE
UŠI,
SRCE,
DUŠU.

ZA MENE JE TO PREKRASNO. I JA SE SVAKI PUT UŽIVIM U ČITANJE TE BOŽJE RIJEČI.
ZAMISLIM
SI
NAŠEG
GOSPODINA,
ZAMISLIM
SI
BOGA-OCA
NEGDJE
GORE
NA
NEBU,
APOSTOLE,
MOJSIJA,
DAVIDA
I
SVE
ONE
PROROKE
KAKO
PRENOSE
BOŽJU

RIJEČ.
JA
TO
NIKAKO
NE
MOGU
ČITATI
KAO
NEKI
ČLANAK
IZ
NOVINA.

LJUDI, PA TO JE BOŽJA RIJEČ. I NAKON DVIJE I TRI I VIŠE TISUĆA GODINA, TO JE B OŽJA
RIJEČ.

A nekoliko dana poslije te žene, zaustavio me i naš dragi župnik pa me pitao da li bih za Uskrsno bdijenje mogao čitati jedan psalam. Ja sam radosno pristao. No, i on mi je rekao, onako kroz smijeh, da ću morati smanjiti jačinu glasa. Da ja to lijepo čitam ali da mi je glas prejaki, da se sav uživim, kao da to govori prorok. No, nije on od mene tražio da ja promijenim način čitanja, samo je rekao svoj doživljaj mojeg čitanja Božje riječi.

I opet sam si ja u sebi pomislio, **LJUDI, PA TO JE BOŽJA RIJEČ. TO NAM JE BOG OBJAVI O. JES MO L I MI SVJESNI DA NAM JE TU SVOJU RIJEČ OBJAVIO ONAJ KOJI JE NAS I SVE OKO NAS STVORIO.**
Ja tu Njegovu riječ čitam sa strahopoštovanjem.

No, ove opaske sam prihvatio, jer znam da mi kroz njih govori Gospodin. Ipak, još se u meni nešto bunilo. Pa sam tu temu mojeg čitanja "otvorio" i pred jednom prijateljicom i mojom suprugom. Da su mi tako i tako rekli župnik i ona žena. I da sam malo zbunjen jer ja tako nisam osjećao kada čitam. I da nekako drugačije ne mogu JER ČITAM BOŽJU RIJEČ, I DA JU NE M OGU

ČITATI
KAO
NEKI
ČLANAK
NEGO
SE
JEDNOSTAVNO
MORAM
UŽIVITI
U
NJU.

I supruga je potvrdila da mi je glas prejaki, da sve odzvanja. A ta prijateljica je rekla da mi je čitanje dobro, i da to što se unosim u ono što čitam, da se to njoj sviđa i da me razumije ali da moram samo malo smanjiti jačinu glasa. Ja sam se malo pravdao ali nekako sam uviđao da su oni u pravu, barem donekle. Barem nešto malo oko jačine glasa kod čitanja. To sam prihvatio i to sam se potrudio smanjiti.

Ali, ono što nisam i ne mogu smanjiti je MOJ DOŽIVLJAJ TE BOŽJE RIJEČI KOJU SVAK ODNEVNO
ČITAM
NA
JUTARNJOJ
MISI.
Ovih
dana
se
čitaju
DJELA
APOSTOLSKA.
I
kada
ja

**to
čitam
i
zamislim
apostola
Petra
kako
navješćuje
Evanđelje,
kako
brani
GOSPODINA
pred
onim
svećeničkim
glavarima
koji
ga
smakoše.
Ja
jednostavno
ne
mogu
to
ravnodušno
pročitati.
Čitajući
te
riječi
I
JA
ŽELIM
S
PETROM
BRANITI
GOSPODINA.
I
ŽELIM
DA
I
SVI
ONI,
KOJI
ČUJU
OVE
RIJEČI,**

ISTO
TAKO
POŽELE
BRANITI
GOSPODINA.
U
SVAKODNEVNOM
ŽIVOTU.

I jako volim kada pred misu svi zajedno molimo Krunicu. No, nekako ne mogu samo automatski izgovarati one riječi. JA IH DOŽIVLJAVAM.

I kada se doma molim razne molitve. Ja ih NE ŽELIM SAMO IZGOVARATI. JA IH ŽELIM DOŽI VJETI.
JA
IH
"VIDIM
I
OSJEĆAM". I jako me smeta kada mi misli tokom neke molitve odlutaju pa se ne mogu sjetiti što sam točno molio. Znam ja što sam molio ali u glavi nemam misli o riječima koje sam izmolio.

I znam da je to nekome možda čudno ili smiješno ili nije potrebno.
ALI,
JA
TO
TAKO
JEDNOSTAVNO
DOŽIVLJAVAM.

NE MOGU PRIHVATITI DA MOLITVU BOGU-OCU, KOJU NAS JE DAVNO NAUČIO NJEGOV SIN, GOSPODIN ISUS KRIST, "OČE NAŠ…" IZGOVARAM JEDNOLIČNO I BEZ RAZMIŠLJANJA.

PA TO JE OD BOGA ZA BOGA.

LJUDI, TO SU BOŽJE RIJEČI.

MORAMO IH TAKO DOŽIVJETI.

POISTOVJETITI SE S NJIMA.

BOG JE U NJIMA.

ILI RIJEČI KRUNICE ILI KRIŽNOG PUTA. SAM BOG JE U SVEMU TOME. I NJEGOVA MA JKA KOJOJ SE SVI UTJEČEMO. PA NE MOGU TO ČITATI BEZ OSJEĆAJA, JEDNOLIČNO.

I tako sam ja malo promijenio svoj način čitanja. No, samo u tome što sam malo smanjio jačinu glasa. Mada mi ponekad pobjegne. Ali **DOŽIVLJAJ BOŽJE RIJEČI ILI MOLITVE KOJU ČITA M, T O NISAM I NE MOGU PROMIJENITI. I NE ŽELIM.**

I vrlo često, a pogotovo kada sam počinjao s čitanjem, UVIJEK SAM SE PRVO POMOLIO DUHU SVETOMU DA ME NADAHNE I DA ME VODI. I ON MI NI U JEDNOM TRENUTKU NIJE PUSTIO U MISLI DA TREBAM NEKAKO DRUGAČIJE ČITATI. OVI LJUDI KOJI SU MI REKLI SVOJE MIŠLJENJE O MOJEM ČITANJU PRENIJELI SU MI

SVOJE
MIŠLJENJE.
A
JA
SAM
OD
TOGA
UZEO
ONO
ŠTO
MISLIM
DA
MI
JE
GOSPODIN
HITO
PORUČITI.
MOŽDA
SAM
U
KRIVU.
NE
ZNAM.
NO
ONO
ŠTO
ZNAM
JE
TO
DA
JA
KADA
ČITAM
BOŽJU
RIJEČ,
JA
SAM
TAMO
GDJE
JE
I
ONA.
I
TO
MI
ČINI

SRCE
RADOSNO.
A
DOK
JE
TAKO,
ZNAM
DA
JE
I
GOSPODIN
ZADOVOLJAN
SA
MNOM.

GOSPODINE, NEKA TVOJ DUH SVETI BUDE UVIJEK SA MNOM KADA ČITAM TVOJU RI JEČ.
NEKA
ME
VODI
I
NADAHNJAJUJE
DA
MOJIM
ČITANJEM
TA
TVOJA
RIJEČ
UĐE
U
SRCA
I
DUŠE
ONIH
KOJI

JU
SLUŠAJU.
A
NJIMA
NEKA
OTVORI
UŠI
DA
JU
ČUJU
I
SRCA
DA
JU
SPREME.

BLAGOSLOVLJEN TI GOSPODINE U VIJEKE.